

DE VROUW IN HET RAAM

A.J. FINN

De vrouw in het raam

Vertaald door Hien Montijn

2018

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2018 A.J. Finn, Inc.

Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Hien Montijn

Oorspronkelijke titel *The Woman in the Window*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow/HarperCollins,
New York

Omslagontwerp Elsie Lyons

Omslagbelettering Wil Immink Design

Omslagillustratie © Shutterstock

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 94 031 0350 1

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor George

Ik heb het gevoel dat ergens in jou
iets is waar niemand vanaf weet

Shadow of a Doubt (1943)

ZONDAG,
24 oktober

EEN

Haar man is bijna thuis. Ditmaal zal hij haar betrappen.

Geen flard van een gordijn, geen lamel van een jaloezie, op nummer 212 – het roestrode herenhuis, dat eens, tot voor kort, de net in de echt verbonden Motts huisvestte, tot ze uit de echt ontbonden. Geen van beide Motts heb ik ooit ontmoet, maar af en toe ga ik online: zijn LinkedIn-profiel, haar Facebook-pagina. Intussen houdt hun huwelijkslijst bij Macy's wel stand. Ik zou nog steeds tafelgerei voor hen kunnen kopen.

Zoals ik al zei: zelfs geen vitrage. En dus staart nummer 212, blozend en bloot, nietszeggend naar de overkant, en ik staar terug en zie hoe de vrouw des huizes haar aannemer meeneemt naar de logeerkamer. Wat is er toch met dat huis? Het is een huis waar liefde doodbloedt.

Zij is aantrekkelijk, met haar natuurlijk rode haardos, haar grasgroene ogen en een archipel van over haar rug verspreide moedervlekjes. Veel knapper dan haar echtgenoot, een zekere dokter John Miller, psychotherapeut – ja, hij biedt echtparen counseling – en een van de 436.000 online John Millers. Dit speciale exemplaar werkt in de buurt van Gramercy Park en heeft geen contract met de zorgverzekering. Volgens de koopakte betaalde hij \$3.6 miljoen voor zijn huis. Kennelijk gaan de zaken goed.

Van de vrouw weet ik zowel meer als minder. Duidelijk niet het type huisvrouw. De Millers zijn er acht weken geleden komen wonen en nog steeds zijn die ramen kaal, *nou nou*. Ze gaat driemaal per week naar yoga, dan trippelt ze met haar Magic Carpet-yogamat opgerold onder een arm de treden af, haar benen gehuld in een nauwsluitende Lululemon-legging. En kennelijk doet ze ergens vrijwilligerswerk – op maandag en vrij-

dag verlaat ze het huis even over elven, ongeveer op het tijdstip dat ik opsta, en komt terug tussen vijf en halfzes, wanneer ik me net installeer voor mijn avondfilm. (De keuze voor vanavond: *The Man Who Knew Too Much* voor de tigste keer. Een man die te veel wist. Een vrouw, ik, die te veel keek.)

Ik heb opgemerkt dat ze 's middags graag een borrel drinkt, net als ik. Drinkt ze ook 's ochtends graag een borrel? Net als ik?

Maar haar leeftijd is een mysterie, al is ze zeker jonger dan dokter Miller, en jonger dan ik (en ook kwieker); haar naam kan ik alleen maar raden. In gedachten noem ik haar Rita, omdat ze op Hayworth lijkt in *Gilda*. 'Dat interesseert me totaal niet' – verrukkelijke tekst.

Mij interesseert het een heleboel. Niet haar lichaam – de bleke richel van haar ruggengraat, haar schouderbladen als onvolgroeide vleugels, de babyblauwe beha die haar borsten omvat: zodra deze beelden in mijn lens verschijnen kijk ik de andere kant op – maar het leven dat ze leidt. De levens. Twee meer dan ik heb.

Haar echtgenoot kwam zojuist de hoek om, even na twaalf uur, niet lang nadat zijn vrouw, met de aannemer in haar kielzog, de voordeur had gesloten. Er is hier iets mis: op zondag komt dokter Miller stevast om kwart over drie thuis.

Maar nu beent de brave dokter over het trottoir; adem puft uit zijn mond, aktetas zwaait aan een hand, trouwring twinkelt. Ik zoom in op zijn voeten: ossenbloedrode, glanzend gepoetste oxfords vangen het herfstige zonlicht en kaatsen dat bij elke stap terug.

Ik richt de camera omhoog naar zijn hoofd. Niet veel ontsnapt aan mijn Nikon D5500, zeker niet met deze Opteka-lens: weerbarstig mer-gelkleurig haar, een dunne, goedkope bril, stoppelplekjes in de ondiepe inhammen van zijn wangen. Hij zorgt beter voor zijn schoenen dan voor zijn gezicht.

Terug naar nummer 212, waar Rita en haar aannemer zich haastig ontkleden. Ik zou inlichtingen kunnen bellen, haar kunnen opbellen om te waarschuwen. Dat doe ik niet. Observatie is als natuuroptnames: je stoort de dieren in het wild niet.

Dokter Miller is misschien op een halve minuut afstand van zijn voordeur. De mond van zijn vrouw bevochtigt de hals van de aannemer. Uit is haar blouse.

Hij zet nog vier stappen. Drie, twee, een. Nu nog twintig seconden, hooguit.

Zij neemt zijn das tussen haar tanden en grijnst naar hem. Haar handen frunniken aan zijn overhemd. Hij knibbelt aan haar oor.

Haar echtgenoot hinkt over een losse steen in het trottoir. Vijftien seconden.

Ik kan bijna horen hoe de das uit het boord glijdt. Ze slingert hem de kamer in.

Tien seconden. Ik zoom weer in, de snuit van de camera trilt bijna. Zijn hand duikt in zijn zak en diept daar de sleutels uit op. Zeven seconden.

Zij maakt haar paardenstaart los; haar haren golven op haar schouder.

Drie seconden. Hij beklimt de stoep.

Zij legt haar armen om zijn rug en kust hem innig.

Hij steekt de sleutel in het slot. Draait.

Ik zoom in op haar gezicht, haar ogen sperren zich open. Ze heeft het gehoord.

Ik druk af.

En dan klapt zijn aktetas open.

Er vliegt een zwerm papieren uit die zich in de wind verspreidt. Met een ruk richt ik de camera weer op dokter Miller, op de duidelijke 'Ooh' die zijn mond vormt; hij zet zijn aktetas op de grond, vertrappt enkele bladen onder zijn glimmende schoenen, vangt andere met zijn armen op. Een eigenzinnig velletje blijft in de vingers van een boom hangen. Hij ziet het niet.

Nu weer Rita, die haar armen in haar mouwen steekt, haar haar achterover bindt. Ze haast zich de kamer uit. De aan zijn lot overgelaten aannemer springt van het bed, vist zijn das ergens vandaan en stopt die in zijn zak.

Ik blaas uit, sissende lucht uit een ballon. Ik was me er niet van bewust dat ik mijn adem inhield.

De voordeur gaat open: Rita stormt de treden af en roept naar haar man. Hij draait zich om; ik neem aan dat hij glimlacht – ik kan het niet zien. Ze bukt, plukt enkele papieren van het trottoir.

De aannemer verschijnt in de deuropening, een hand diep in zijn zak, de ander omhoog ter begroeting. Dokter Miller zwaait terug. Hij loopt de stoep op, houdt zijn aktetas omhoog en de twee mannen schudden handen. Ze lopen naar binnen, gevolgd door Rita.

Oké. Misschien de volgende keer.

MAANDAG,
25 oktober

TWEE

Zojuist ronkte de auto langs, stapvoets en somber als een lijkwagen; zijn achterlichten gloeiden op in het duister. ‘Nieuwe burenen,’ zeg ik tegen mijn dochter.

‘In welk huis?’

‘Aan de overkant van het park. Tweehonderdzeven.’ Ze staan nu buiten, vage schimmen in de schemering, en halen dozen uit de achterbak.

Ze slurpt.

‘Wat eet je?’ vraag ik. Maar natuurlijk, het is vanavond chinees. Ze eet bami.

‘Bami.’

‘Niet met volle mond tegen mammie praten, dat weet je.’

Ze maakt weer een slurpend geluid en kauwt. ‘*Mâm.*’ Dit is onze krachtproef; tegen mijn zin in kort ze *mammie* af tot iets stomps en plomps. ‘Laat haar toch,’ is Eds advies – maar hij is nog steeds pappie.

‘U moet ze gedag zeggen,’ oppert Olivia.

‘Dat zou ik best willen, pompoentje.’ Ik loop rustig naar boven, naar de tweede etage, waar het uitzicht beter is. ‘O, er liggen óveral pompoenen. Alle burenen hebben er een. En de Grays hebben er vier.’ Ik sta nu op de overloop, glas in mijn hand, de wijn likt aan mijn lip. Ik neem een slokje, slik. ‘Kon ik maar een pompoen voor jou pakken. Zeg tegen pappie dat hij er een voor je koopt. Zeg hem dat hij er twee koopt, een voor jou en een voor mij.’

‘Oké.’

Ik zie een glimp van mezelf in de donkere spiegel van het toilet. ‘Heb je het naar je zin, liefje?’

‘Ja.’

‘Ben je niet eenzaam?’ Ze had nooit echte vriendinnen in New York; ze was te verlegen, te klein.

‘Nee, hoor.’

Ik tuur in het donker omhoog langs de trap, in de duisternis erboven. Overdag valt de zon door het koepelvormige daklicht; ’s nachts is dat een wijd open oog dat in de afgrond van de trap staart. ‘Mis je Punch?’

‘Nee, hoor.’ Ook met de poes kon ze niet goed opschieten. Op een kerstochtend krabde hij haar, haalde zijn nagels over haar pols, twee snelle halen noord-zuid oost-west; helder bloed tekende een boter-kaas-en-eierenraster op haar huid, en Ed had hem bijna uit het raam gesmeten. Ik zoek hem nu en vind hem gedrapeerd op de bank in de bibliotheek, waar hij naar me ligt te kijken.

‘Pompoentje, geef me pappie even.’ Ik beklim de volgende trap, de loper voelt ruw aan onder mijn zolen. Sisal. Wat bezielde ons? Het wordt zo makkelijk vies.

‘Hallo, kampioen,’ begroet hij me. ‘Nieuwe burenen?’

‘Ja.’

‘Maar je had toch pas nieuwe burenen?’

‘Dat was twee maanden geleden. Op twee-twaalf. De Millers.’ Ik draai me om en loop de trap weer af.

‘En waar zijn deze mensen?’

‘Op twee-nul-zeven. Aan de overkant van het park.’

‘De buurt is aan het veranderen.’

Ik ben nu beneden aan de trap. ‘Ze hadden niet veel bij zich. Alleen maar een auto.’

‘Dan zullen de verhuizers wel later komen.’

‘Dat zal wel.’

Stilte. Ik neem een slokje.

Nu ben ik weer terug in de woonkamer, bij de haard, de hoeken zijn in duisternis gehuld. ‘Luister eens...’ begint Ed.

‘Ze hebben een zoon.’

‘Hè?’

‘Er is een zoon,’ herhaal ik, terwijl ik mijn voorhoofd tegen de koude ruit druk. Natriumlampen hebben dit gebied van Harlem nog niet bereikt en de straat wordt slechts verlicht door een citroenpartje maan, maar ik kan nog steeds hun silhouetten onderscheiden: een man, een vrouw en een lange jongen dragen dozen naar de voordeur. ‘Een tiener,’ voeg ik eraan toe.

‘Rustig aan, poema.’
Voor ik het weet zeg ik: ‘Ik wou dat je hier was.’
Het overrompelt mezelf, en zo te horen ook Ed. Stille.
Dan: ‘Je hebt meer tijd nodig,’ zegt hij.
Ik zeg niets.
‘Volgens de dokters is te veel contact niet gezond.’
‘Ik ben de dokter die dat zei.’
‘Jij bent een van hen.’
Achter me het geluid van krakende knokkels – een vonk in de haard.
De vlammen luwen en pruttelen zachtjes verder.
‘Waarom nodig je die nieuwe mensen niet uit?’ vraagt hij.
Ik drink mijn glas leeg. ‘Ik denk dat het voor vanavond genoeg is.’
‘Anna.’
‘Ed.’
Ik kan bijna zijn ademhaling horen. ‘Het spijt me dat we niet bij je zijn.’
Ik hoor bijna mijn hart tikken. ‘Ja, dat spijt mij ook.’
Punch is me naar beneden gevolgd. Ik til hem in één arm op en ga naar de keuken. Leg de telefoon op het aanrecht. Nog één glas voor ik naar bed ga.
Ik grijp de fles bij de hals, draai me naar het raam, naar de drie schimmen die rondlopen op het trottoir en hef hem proostend omhoog.

DINSDAG,
26 oktober

DRIE

Vorig jaar om deze tijd waren we van plan geweest om het huis te verkopen en hadden we zelfs een makelaar in de arm genomen. Olivia zou in september naar een school in de binnenstad gaan en Ed had voor ons een bouwval in Lenox Hill gevonden. ‘Dat gaat leuk worden,’ beloofde hij. ‘Ik zal een bidet installeren, speciaal voor jou.’ Ik gaf hem een klapje op zijn schouder.

‘Wat is een bidet?’ vroeg Olivia.

Maar toen vertrok hij en zij met hem. Dus bloedde mijn hart weer toen ik gisteravond terugdacht aan de eerste woorden van onze doodgeboren advertentie: PRACHTIG GERESTAUREERD MONUMENTAAL 19DE-EEUWS HARLEM-JUWEEL! SCHITTEREND GEZINSHUIS! *Monumentaal en juweel* staan ter discussie, denk ik; *Harlem* is buiten kijf net als *19de-eeuws* (1884). *Prachtig gerestaureerd*, kan ik bevestigen, en ook voor veel geld. *Schitterend gezinshuis*, waar.

Mijn domein en de bijgebouwen:

Souterrain: ofwel, volgens onze makelaar, studio. Ondergronds, geheel doorgebroken, met eigen opgang; keuken, badkamer, slaapkamer, kleine werkkamer. Acht jaar lang Eds werkruimte – hij bedolf de tafel onder blauwdrukken en prikte de offertes aan de muur. Momenteel verhuurd.

Tuin: feitelijk een patio, toegankelijk via de begane grond. Een onregelmatige kalkstenen bestrating; een paar niet meer gebruikte Adirondack-stoelen; in de verste hoek een jonge, kromme es, slungelig en eenzaam, als een tiener zonder vrienden. Om de zoveel tijd heb ik zin om hem te knuffelen.

Benedenverdieping: begane grond, als je Brits bent, of *rez-de-chaussée* als

je Frans bent. (Ik ben geen van beide, maar ik heb voor mijn coschappen een tijdje in Oxford gewoond – toevallig in een studio – en afgelopen juli ben ik online *français* gaan studeren.) Keuken – open en ‘elegant’ (opnieuw makelaar), met achterdeur die op de tuin en een zijdeur die op het park uitkomt. Witte berkenhouten vloer, nu vol merlotvlekken. In de gang een toilet – door mij de rode ruimte genoemd. ‘Tomaatruud’ volgens de Benjamin Moore-catalogus. Woonkamer, uitgerust met bank en lage tafel en op de vloer een Perzisch tapijt, dat nog steeds zacht aanvoelt.

Eerste etage: de bibliotheek (van Ed; volle planken, geknakte ruggen en omslagen met vochtplekken, stijf tegen elkaar als dicht opeen staande tanden) en de werkkamer (van mij; bijna leeg, sober, een Mac-pc op een IKEA-tafel – mijn onlineschaakstrijdvlend). Tweede toilet, deze in ‘Hemelse Verrukking’-blauw, wat een ambitieuze benaming is voor een ruimte met een toilet. En een diepe kast waarvan ik op een dag misschien een donkere kamer maak, als ik ooit van digitaal overga op film. Ik voel er steeds minder voor, geloof ik.

Tweede etage: de (een?)ouderslaapkamer met badkamer. Ik heb dit jaar veel tijd in bed doorgebracht; het is er een met zo’n slaapsysteemmatras, tweevoudig in te stellen. Ed stelde zijn kant af op een welhaast donzige zachtheid; die van mij is op hard afgesteld. ‘Jij slaapt op een steen,’ zei hij eens, terwijl hij met zijn vingers over het bovenlaken streek.

‘En jij slaapt op een wolk,’ zei ik tegen hem. Toen kuste hij me, lang en langzaam.

In die sombere, lege maanden na hun vertrek, waarin ik mij ternauwernood tussen de lakens vandaan wist te worstelen, liet ik me langzaam, als een omslaande golf, van de ene kant naar de andere rollen, waarbij ik me in en weer uit het beddengoed wikkelde.

En verder nog de logeerkamer met badkamer en toilet.

Derde etage: ooit de bediendekamers, nu de kamer van Olivia en een tweede logeerkamer. Er zijn nachten dat ik als een geest haar kamer bezoek. Op sommige dagen blijf ik in de deuropening staan en kijk ik naar de trage beweging van stofjes in de zon. Er zijn weken waarin ik helemaal niet naar de derde etage ga en die tot een herinnering begint te vervagen, als het gevoel van regen op mijn huid.

Hoe dan ook. Morgen spreek ik ze weer. Intussen geen spoor van de mensen aan de overkant van het park.

WOENSDAG,
27 oktober

VIER

Uit de voordeur van nummer 207 stormt, als een paard uit zijn starthek, een magere tiener naar buiten en rent, langs mijn voorramen, in oostelijke richting de straat uit. Ik kan het niet goed zien – ik ben vroeg wakker geworden, na een late avond met *Out of the Past*, en ik probeer te bedenken of het verstandig is om een slok merlot te nemen; maar ik zie een flits blond, een rugtas over een schouder. Dan is hij verdwenen.

Ik sla een glas achterover, loop mijmerend de trap op, installeer me achter mijn bureau. Pak mijn Nikon.

In de keuken van 207 zie ik de vader, groot en breed, tegen het licht van een televisiescherm. Ik druk de camera tegen mijn oog en zoom in: de *Today*-uitzending. Ik kan, bedenk ik, naar beneden gaan, mijn eigen tv aanzetten en tegelijkertijd met de buurman kijken. Of ik kan haar hiervandaan via de lens bekijken, op zijn toestel.

Ik besluit dat te doen.

Het is een tijd geleden dat ik de voorgevel heb opgenomen, maar Google biedt een streetview: witgekalkte muren, vaag Beaux-Arts, compleet met een dakterrasje. Hiervandaan heb ik natuurlijk alleen zicht op de zijkant van het huis; door hun ramen op het oosten heb ik een duidelijke inkijk in de keuken, een salon op de tweede verdieping en een slaapkamer erboven.

Gisteren kwam er een peloton verhuizers, die met banken, televisietoestellen en een antieke kast sjouwden. De echtgenoot gaf aanwijzingen. Ik heb de vrouw niet meer gezien sinds de avond dat ze het huis betrokken. Ik vraag me af hoe ze eruitziet.

Ik sta op het punt Rook&Roll te verslaan, als ik de bel hoor. Ik slof de trap af, geef een klap op de opener, doe de deur naar de hal van het slot en sta tegenover mijn huurder, die er, zoals het heet, simpel maar smakelijk uitziet. Hij is werkelijk knap, met zijn sterke kaaklijn en zijn donkere, diepe ogen waarin je verdrinkt. Henry Fonda na een late avond. (Ik ben niet de enige die er zo over denkt. David houdt er graag van tijd tot tijd een vriendin op na, heb ik opgemerkt. Gehoord, eigenlijk.)

‘Ik ga vanavond naar Brooklyn,’ meldt hij me.

Ik strijk een hand door mijn haar. ‘Oké.’

‘Kan ik nog iets voor u doen voor ik wegga?’ Het klinkt als een voorstel, als een tekst uit een film noir. *Je perst gewoon je lippen op elkaar en zuigt.*

‘Dank je wel. Ik heb alles.’

Hij tuurt langs me heen en knijpt zijn ogen half dicht. ‘Moeten de lampen vernieuwd worden? Het is hier donker.’

‘Ik hou van schemerig,’ zeg ik. *Like my men*, wil ik eraan toevoegen. Is dat de grap uit *Airplane?* ‘Ik wens je...’ veel plezier? Een fijne avond? Goeie seks? ‘...een fijne avond.’ Hij draait zich om om weg te gaan.

‘Je weet toch dat je gewoon via de kelderdeur binnen kunt komen,’ zeg ik tegen hem, en in een poging om grappig te zijn: ‘Grote kans dat ik thuis ben.’ Ik hoop dat hij moet glimlachen. Hij is hier nu twee maanden en ik heb hem niet één keer zien grijnzen.

Hij knikt en loopt weg.

Ik sluit de deur en draai het slot tweemaal om.

Ik bekijk mezelf in de spiegel. Straalsgewijze rimpels om mijn ogen. Een warrige bos donker haar, met hier en daar grijze strepen, los over mijn schouders; stoppels in mijn oksel. Mijn buik is slap. Putjes pointilleren mijn dijen. Mijn huid is bijna luguber bleek, op mijn armen en benen tekenen aderen zich violet af.

Putjes, stipjes, stoppels, rimpels: ik moet er wat aan doen. Ooit vonden sommigen, vond Ed, dat ik zo’n natuurlijke charme had. ‘Voor mij was je het meisje van mijn dromen,’ zei hij treurig, aan het einde.

Ik kijk omlaag naar mijn tenen die zich tegen de stenen krullen – lang en dun, een (of tien) van mijn betere punten, die nu iets van een klein roofdier hebben. Ik rommel in mijn medicijnkastje, tussen totempalen van op elkaar gestapelde potjes pillen, en haal een nagelknipper tevoorschijn. Tenminste één probleem dat ik kan oplossen.

